ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΑΡΟΝ

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ὁ φίλος μου Μωρὶς δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τίποτε. Δὲν τὸν συγκινοῦσε οὔτε τὸ ἐκλεκτὸ πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου, οὔτε ἡ ἱστορίες ποὺ τοῦ διηγόμουν γιὰ τὶς τελευταῖες περιπέτειές μου. "Ολ' αὐτὰ τὸν ἄφιναν ἀσυγκίνητο. Ἤθελε κάτι ποὺ νὰ τὸν ἔκανε ν' ἀναστατωθῆ καὶ νὰ ξανάβρη τὸν παληὸ ἑαυτό του. Ὁ καϋμένος ὁ Μωρίς!... Εἶχε μείνει σωστὰ δέκα χρόνια στὴν ἐπαρχία, χωμένος στὰ δικαστικὰ ἔγγραφα, ποὺ ἦσαν γεμᾶτα σκόνη, χαρτόσημα καὶ δυσανάγνωστες ὑπογραφές. Κ' ἔτσι εἶχε γίνει ἕνας ἀνθρωπάκος γεμᾶτος παραξενιές. Φοβόταν τὰ ρεύματα, ἔπαιρνε πάντα τὴν ὀμπρέλλα του, μόλις ἔβλεπε κανένα συννεφάκι στὸν οὐρανὸ καὶ κοιμόταν ἀπὸ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ. Εἶχε ζήσει δέκα χρόνια χωρὶς καμμιὰ περιπέτεια, χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι. Ἔτρωγε, ξάπλωνε στὸ κρεββάτι του καὶ στὶς ἐννέα ἡ ὥρα, κάθε πρωΐ, βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Τὸν λυπόμουν.

—Μωρίς, τοῦ εἶπα μὲ καλωσύνη, τί θὰ ἔλεγες ἂν σοῦ πρότεινα μιὰ βόλτα στὴ συνοικία τοῦ Σαὶν-Μαρτέν;

Μὲ κύτταξε μ' ἕνα δειλὸ καὶ στενοχωρημένο βλέμμα, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὴ χαρά του. Ἀναγκάστηκα νὰ τὸν ἁρπάξω ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ νὰ τὸν κουνήσω δυνατὰ φωνάζοντάς του:

—Γέρασες, Μωρίς, ἡ καρδιά σου μαράθηκε ὅπως τὰ ὤμορφα λουλούδια ποὺ κλείνουν ἡ τρυφερὲς μικροῦλες στὰ βιβλία τους. Εἶσαι πιὸ νέος στὰ χρόνια ἀπὸ μένα κι' ὅμως κοντεύουν ν'ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά σου. Ἔλα, ἀκολούθησέ με καὶ ξέχασε γι' ἀπόψε τουλάχιστον τὴν ἰδιότητά σου.

Ὁ φίλος μου προσπάθησε νὰ διατηρήση τὴ σοβαρότητά του, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Γέλασε μ' ἀμηχανία. Ἔπειτα μοῦ εἶπε μὲ κάποιο φόβο στὴ φωνή του:

—Κι' ἂν μ' ἀναγνωρίσουν. Γιὰ σκέψου ἕνας δικαστικὸς νὰ διασκεδάζη στὴν πιὸ κακόφημη συνοικία τοῦ Παρισιοῦ...

—Ἔλα, ἔλα κι' ἄφησε τὶς ἀνοησίες, τοῦ φώναξα ἀγανακτισμένος. Τὸ Παρίσι εἶνε τόσο μεγάλο καὶ τόσο εὔθυμο, ποὺ δὲν δίνει οὔτ' ἕνα σεντὶμ γιὰ τὴν...ὀψηλότητά σου!

Βγήκαμε στὸ δρόμο. Ὁ Μωρὶς γιὰ πρώτη φορὰ εἶχ' ἐγκαταλείψει τὴν ὀμπρέλλα του. Διατηροῦσε ὅμως ὅλη τὴν ἐπαρχιώτικη ἐμφάνισί του. Μάταια προσπάθησα νὰ τὸν συμμορφώσω. Ἦταν ἀδιόρθωτος. Ἡ κομψότης, καθὼς ξέρετε, εἶν' ἕνα πρᾶγμα ποὺ οὔτ' ὁ ράφτης, οὔτε ἡ μόδα μποροῦν νὰ σᾶς χαρίσουν. Εἶν' ἕνας ἀέρας, μιὰ χάρις, ἡ ὁποία ἀποκτᾶται μόνο ὅταν κινῆται κανεὶς σ' ἕνα κοσμικὸ περιβάλλον. Ὁ ἄτυχος Μωρὶς στὴν ἐπαρχία δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ μάθη νὰ ντύνεται. Ἔχασε μάλιστα κι' ὅ,τι θυμόταν ἀπὸ τὰ φοιτητικά του χρόνια. Ἔτσι φώναζ' ἀπὸ μακρυὰ ὅτι δὲν ἦταν Παρισινός. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ τὸν ἔρριξε σὲ μιὰ παράδοξη περιπέτεια, ἀπὸ τὴν ὁποία τρόμαζε νὰ ξεμπλέξη. Ἀλλὰ ἂς σᾶς ἐξιστορήσω μὲ κάθε λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν ἄτυχη ἱστορία του.

Μ' ἕν' αὐτοκίνητο βρεθήκαμε σὲ μισὴ ὥρα στὴ συνοικία τοῦ Σαὶν-Μαρτέν. Οἱ σκοτεινοὶ δρόμοι μόλις φωτιζόντουσαν ἀπὸ τὶς πολυάριθμες ἐπιγραφὲς τῶν λαϊκῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν νυχτερινῶν κέντρων. Στὶς ἀνοιχτὲς εἰσόδους τῶν παληῶν πολυκατοικιῶν ὅποπτες σκιὲς συζητοῦσαν χαμηλόφωνα. Κάπου-κάπου, τὴν μυστηριώδη ἡσυχία τοῦ δρόμου τάραζε ξαφνικὰ ἕνα γυναικεῖο γέλιο ποὺ ἐσβηνε μὲ τὰ βήματα τοῦ ἀγνώστου μέσα στὸ σκοτάδι. Μιὰ στιγμὴ, δυὸ σκιὲς στάθηκαν μπροστά μας. Χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ χαιρετισμό τους, ἔβγαλα τὸ πακέτο μου καὶ τοὺς προσέφερα τσιγάρο.

—Μόνοι; μᾶς ρώτησαν μὲ μιὰ ψυχρὴ φωνὴ, χωρὶς καμμιὰ περιέργεια.

—Ἐλᾶτε μαζύ μας, τοὺς ἀπάντησα κι' ἔκανα νόημα στὸ φίλο μου νὰ πλησιάση. Κάτω ἀπὸ τὸ λίγο φῶς τοῦ δρόμου, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ βήματα, εἴδαμε τὰ πρόσωπά τους. Ἦσαν ὤμορφες

Παρέδωσε μόνος του στὸν ἀστυνομικὸ τὴν ἔγγραφο κατάθεσι τοῦ Μωρίς

Ἡ μιὰ εἶχε ξανθὰ μαλλιὰ καὶ πολὺ βαμμένα μάτια. Τὴν λέγαν Ἀδολφίνα. Ἡ ἄλλη εἶχε προσπαθήσει νὰ τὰ κάνη ξανθά, τὰ ἔκαψε καὶ τώρα τὰ ἔκρυβε μὲ χίλιες προφυλάξεις κάτω ἀπὸ ἕνα φτηνὸ καπελλάκι. Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἐστρέλλα. Ἡ φίλη μου! Ὁ Μωρὶς εἶχε κιόλας πιάσει συζήτησι μὲ τὴν Ἀδολφίνα. Τοῦ ἄρεσε τὸ σεμνὸ ὕφος της, ἡ προσεχτικὴ ὁμιλία της κ' ἡ εὐγένειά της. Δὲν μποροῦσε νὰ χωρέση τὸ μυαλό του πῶς ἕνα τόσο ἁγνὸ πλάσμα εἶχε καταντήσει στὸ πεζοδρόμιο!

Σπρώξαμε τὴν πόρτα τοῦ πρώτου μπὰρ ποὺ βρέθηκε μπροστά μας καὶ χαθήκαμε μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα φτηνῶν τσιγάρων, πρόστυχων ἀρωμάτων κι' εὔθυμης μουσικῆς. Ὅταν συνήθισαν τὰ μάτια μας, μπορέσαμε νὰ διακρίνουμε τοὺς θαμῶνες. Ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους μόνο τὴ νύχτα, ποὺ ἔχουν πολλὲς γνωριμίες στὴν ἀστυνομία καὶ ποὺ πάντα τοὺς περιμένει ἕνα κελλὶ στὰ κάτεργα. Ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὸν Μωρὶς ἦταν κάτι καινούργιο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ γίνεται νευρικός, νὰ ἐνθουσιάζεται καὶ νὰ πίνη τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ ποτήρια τοῦ κρασιοῦ. Ἡ Ἀδολφίνα ἦταν πάρα πολὺ τρυφερὴ μαζύ του. Ἐγὼ τὸν ἄφινα νὰ παραστρατήση, βέβαιος ὅτι τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μωρὶς θὰ ξεκρεμοῦσε πάλι τὴν ὀμπρέλλα του ἀπὸ τὴν κρεμάστρα καὶ θὰ πήγαινε νὰ κάνη μ' ἀξιοπρέπεια τὸν περίπατό του στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου. Μὰ δὲν ἔγιν' ἔτσι ὅπως φανταζόμουν. Ὁ Μωρὶς κατώρθωσε νὰ τὸ σκάση κρυφὰ μὲ τὴν Ἀδολφίνα μιὰ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ κ' ἡ Ἐστρέλλα χορεύαμε στὴν πίστα.

—Ξέρεις τουλάχιστον τὸ σπίτι της; ρώτησα τὴ φίλη μου.

—Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε. Τὴν γνώρισα στὸ δρόμο!

Περίμενα τὸ Μωρὶς ἐκεῖ πέρα μέχρι τὰ ἐξημερώματα. Μὰ δὲν ξαναγύρισε. Σκέφτηκα τότε, ὅτι ἴσως εἶχε πάει μόνος του στὸ σπίτι μου. Ἦταν τόσο παράξενος ὁ καϋμένος ὁ Μωρίς! Διόλου ἀπίθανο νὰ εἶχε συνοδεύσει μέχρι τὴν ἐξώπορτα του ξενοδοχείου τὴν Ἀδολφίνα, νὰ τῆς εἶχε φιλήσει μ' εὐγένεια τὸ χέρι καὶ νὰ εἶχε πάει στὸ σπίτι γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἔτρεξα λοιπὸν μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις στὸ σπίτι μου. Ὁ φίλος μου ὅμως δὲν εἶχ' ἐπιστρέψει. Αὐτὸ μ' ἀνησύχησε. Ἤξερα καλὰ τὸν ὑπόκοσμο τῆς κοσμοπόλεως καὶ τὰ δράματά του. Φοβήθηκα γι' αὐτὸ μήπως σκάρωσαν στὸ Μωρὶς κανένα ἄσχημο παιγνίδι. Τὸ τραγικὸ ἦταν ὅτι δὲν τολμοῦσα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία. Δὲν ἤθελα νὰ ἐκθέσω τὸ δυστυχισμένο φίλο μου. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ περιμένω τὸ γυρισμό του. Πέρασα μιὰ τρομαχτικὴ μέρα γεμάτη ἀνησυχίες. Εἶχε νυκτώσει πειά, ὅταν, χάνοντας τὴν ὑπομονή μου, ἀπεφάσισα νὰ τηλεφωνήσω στὸ τμῆμα τοῦ Σαὶν-Μαρτέν. Ζήτησα τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας καὶ παρακάλεσα νὰ μάθω τὰ διάφορα ἐπεισόδια ποὺ εἶχαν συμβῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ:

—Ἀ, δὲν εἴχαμε καὶ σπουδαῖα πράγματα, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μερικοὺς συνηθισμένους καυγάδες μεταξὺ τῶν ἀπάχηδων, δυὸ-τρεῖς τραυματισμοὺς καὶ μιὰ διάρρηξη. Τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Τὰ ἐξημερώματα ὅμως εἴχαμε ἕνα δρᾶμα. Κάποιος, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμη ἡ ταυτότης, σκότωσε τὸν γνωστὸ κακοποιὸ Λουσιὲν καὶ τὴ φίλη του. Τὸν βρήκαμε ἐτοιμοθάνατο καὶ τὸν μεταφέραμε στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο. Φαίνεται σὰν ἐπαρχιώτης. Ἡ καρδιά μου πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη. Εὐχαρίστησα βιαστικὰ τὸν ἀστυνομικὸ κι' ἔτρεξα στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἄγνωστος ἐγκληματίας ἦταν ὁ Μωρίς. Μὲ μισόσβηστη φωνὴ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του : 'Ἡ Ἀδολφίνα τὸν εἶχε παρασύρει στὸ δρόμο κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά του, συνάντησε τὸ φίλο της. Ὁ Λουσιὲν ζήτησε τότε ἀπὸ τὸ Μωρὶς ν' ἀφήση τὴν Ἀδολφίνα. Ἐκεῖνος ἀκούγοντας τὶς παρακλήσεις της ἀρνήθηκε. Ὁ κακοποιὸς τότε ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, τὸ κάρφωσε στὴν καρδιὰ τῆς Ἀδολφίνας καὶ κατόπιν ἐπετέθη τοῦ Μωρίς. Ὁ φίλος μου ὅμως δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος του. Τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμό του, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Λουσιέν, τὸν ἔρριξε κάτω κι' ἐνῶ ὁ ἀπάχης τὸν κομμάτιαζε μὲ τὸ μαχαῖρι του, κατώρθωσε νὰ τοῦ τ' ἁρπάξη ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τοῦ κόψη τὸ λαιμό! Ὅταν ἦρθαν οἱ ἀστυνομικοί, βρῆκαν λιπόθυμο τὸ Μωρὶς δίπλα στὰ δυὸ πτώματα καὶ νόμισαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος. Τὸν μετέφεραν ὡστόσο στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ τοῦ δέσουν τὶς πληγές του.

Ἡ κατάστασις τοῦ Μωρὶς ἦταν σοβαρή. Θὰ ἔπρεπε τουλάχι-

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΒΡΗΤΕ ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ

Ἡ ἀπορίες κ' ἡ ἀπογοητευσις τῆς Ροζίνας. Οἱ βασικοὶ κανόνες γιὰ ν' ἀρέσουν τὰ κορίτσια στοὺς ἄνδρες. Τὸ «κυνῆγι» τοῦ συζύγου. Σὲ ποιὰ κορίτσια ἔχουν ἐμπιστοσύνη οἱ ἄνδρες. Πῶς θὰ παντρευτοῦν τὰ κορίτσια ποὺ δὲν εἶνε ποιὰ εἴκοσι χρόνων.

ΦΟΥ ἡ φίλη μου Ροζίνα πέταξε τὰ γάντια της πάνω στὸ τραπέζι, ξαπλώθηκε σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα καὶ μὲ ρώτησε :

—Εἶνε δύσκολο γιὰ ἕνα κορίτσι νὰ βρῆ ἕναν ἄνδρα ;

—Ἁπλούστατο..., τῆς ἀπάντησα.

—Ὑπάρχει καμμιὰ ἀκριβὴς μέθοδος ;

—Ὄχι.

—Μά τότε τί πρέπει νὰ κάνη κανείς ;

—Μιὰ συλλογὴ ἀπὸ μερικοὺς γενικοὺς κανόνες, ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς πῆ κανεὶς βασικούς. Ἡ ἐξαιρέσεις παρουσιάζουν πολλὲς ἀλλαγὲς κ' ἐφαρμόζονται σὲ διάφορες περιπτώσεις.

—Ἐμπρός, πέστε μου γρήγορα αὐτοὺς τοὺς βασικοὺς κανόνες !... φώναξε ἡ Ροζίνα.

—Νὰ δημιουργήσης, πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὴ φήμη ἑνὸς καλοῦ κορτσιοῦ, καλῆς νοικοκυρᾶς, δίχως φιλαρέσκειες καὶ ματαιοδοξίες. Νὰ ντύνεσαι μὲ μιὰ πολὺ ἁπλὴ κομψότητα, δίχως ν' ἀλλάξης κάθε τόσο φόρεμα, κατορθώνοντας νὰ παρουσιάζης ὡς καινούργιο τὸ φόρεμα τῆς περασμένης σαιζόν. Νὰ πηγαίνης κάποτε - κάποτε στοὺς χοροὺς τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, καθὼς καὶ στὶς φιλικὲς συγκεντρώσεις, στὰ τσάγια καὶ στοὺς χοροὺς τῶν καλῶν οἰκογενειῶν. Νὰ ξέρης νὰ κάνης σοβαρὴ μιὰ ἐλαφρὴ συζήτησι, ὄχι ὅμως καὶ ἀνιαρή, ἀλλὰ πάντα εὐχάριστη. Νὰ φαίνεσαι δροσερή, εὔθυμη, ὄχι ὅμως καὶ ἀνόητη. Νὰ δείχνης πολὺ λίγη «σοφία» καὶ πολλὴ καλωσύνη σ'ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς σου. Νὰ μάθης νὰ κάνης νὰ μιλάη ἕναζδειλὸς νέος καὶ νὰ βρίσκης ἐπαρκῆ ματερίματα ἔξυπνα στὶς συνομιλίες σου. Ἐπιπλέον νὰ ξέρης νὰ βρίσκης θέματα συζητήσεως γιὰ κείνους ποὺ δὲν ἔχουν. Νὰ ξέρης νὰ σωπαίνης ὅταν ἕνας ἄνδρας μιλάει καὶ νὰ ξέρης νὰ μιλᾶς ὅταν ἕνας ἄνδρας ξέρει μόνο νὰ σωπαίνη. Μὴν κρύβεις στὸν ἄνδρα ποὺ σοῦ ἀρέσει ἢ ποὺ σοῦ κάνει κόρτε ἢ ποὺ σοῦ δείχνει συμπάθεια, τὴν ἐπιθυμία σου νὰ παντρευτῆς. Νὰ δείχνης ὅτι μέχρι τότε δὲν ἔκανες τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ προετοιμάζεσαι γιὰ τὸ γάμο. Δὲν εἶνε καμμιὰ ταπείνωσις τῆς ἀξιοπρεπείας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ὅταν ἕνα κορίτσι, ἐμπιστηρεύεται ὅτι θέλει τὴν ἀγάπη, τὸ γάμο, τὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογένειας. Μὴν εἶσαι πάρα πολὺ ἐπιφυλακτική, ὄχι ὅμως καὶ νὰ πέφτης στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρώτου ποὺ θὰ σοῦ πῆ ἕναν ἐρωτικὸ λόγο. Νὰ εἶσαι «φιλάργυρη» στὰ φιλιά σου καὶ τριφερὴ ὡστόσο μὲ τοὺς ἀληθινοὺς φίλους σου. Πρὶν γνωρίσεις τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνδρός ποὺ σοῦ ἀρέσει, μάθε τὸν χαρακτῆρα του, τὶς ἀδυναμίες του, τὶς δουλειές του : Γίνε φῶς του διχως ἐκεῖνος νὰ τὸ καταλάβη. Ρίχνε κάθε τόσο μιὰ ματιὰ στὴ ζωή του καὶ δεῖχνε κάποτε - κάποτε ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς δουλειές του, γιὰ τὶς μελέτες του, γιὰ τὶς ἀσχολίες του, γιὰ νὰ τὸν κάνης νὰ προσέξη ὅτι παρακολουθῆς μὲ ἀγάπη τὴ ζωή του. Μὴν εἶσαι ποτὲ δύσθυμη, πρὸ πάντων στὶς ἀρχὲς μιᾶς γνωριμίας. Γενικὸς κανόνας : Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἄκεφη, ὅταν εἶσαι μ' ἕναν ἄνδρα. "Ὅλοι οἱ ἄνδρες θέλουν μιὰ γυναῖκα εὔθυμη, γελαστή, χαρούμενη. Δὲν θέλουν μιὰ μελαγχολικὴ σύντροφο στὴ ζωή τους.

—"Ὅλα αὐτά, λοιπόν, εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ ἕνα κορίτσι ποὺ θέλει νὰ παντρευτῆ, ποὺ φίχνεται στὸ «κυνῆγι τοῦ συζύγου ;» μὲ ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ροζίνα.

—Ὁ σύζυγος δὲν «κυνηγιέται», Ροζίνα, τῆς ἀπάντησα. Ὁ σύζυγος βρίσκεται ;

—Αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ δύσκολο καὶ μάλιστα ἀποθαρρυντικό ! φώναξε ἡ μικρή μου φίλη. Ξέρω πολλὰ κορίτσια ποὺ ἔχουν ὅλες αὐτὲς τὶς «ἀρετὲς» ποὺ μοῦ ἀραδιάσατε πρὸ ὀλίγου, κ' ὅμως εἶνε ἀκόμη ἀνύπαντρα !...

—Αὐτὸ δὲν θὰ πῆ ὅτι δὲν βρῆκαν σύζυγο. Τὶς περισσότερες φορὲς σημαίνει ὅτι τὸν «ἀρνήθηκαν», ὅτι δὲν ἤξεραν νὰ σταθοῦν τὴν κατάλληλη στιγμὴ δίπλα στὸ σύζυγο ποὺ τοὺς εἶχε ἑτοιμάσει ἡ ζωή, ὅτι ἤθελαν νὰ εἶχε καλύτερη κοινωνικὴ θέσι, ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ ἦταν πιὸ ὄμορφος, κάτι ποὺ ν' ἀντιστοιχίνεται στὸ ἰδικό τους. Εἶνε σχεδὸν πάντα τὰ κορίτσια ποὺ εἶταν ὄχι σὲ μιὰ τέτοια περίστασι, δίχως νὰ ξέρουν ὅτι αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν ἄνδρα τοὺς εἶχε φέρει ἡ μοῖρα. Κι' αὐτὸ τὸ βλέπουν ὕστερα, μὰ εἶνε πειὰ πολὺ ἀργά, ὅταν ὁ ἄλλος, ποὺ παντρεύτηκε ἕνα ἄλλο κορίτσι, ζῆ εὐτυχισμένος...

—Μὰ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω, μοῦ εἶπε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἡ Ροζίνα, πῶς μπορεῖ νὰ βρῆ ἄνδρα ἕνα κορίτσι ποὺ δὲν εἶνε πειὰ εἴκοσι χρόνων καὶ ποὺ ἔχει πῆ ὄχι πολλὲς φορές, δίχως νὰ ξέρη καλὰ - καλὰ γιὰ ποιὸ λόγο..

—Αὐτὸ βέβαια εἶνε πιὸ δύσκολο, τῆς ἀπάντησα, μὰ ἰσχύουν καὶ γι'αὐτὴ τὴν περίπτωσι οἱ ἴδιοι ἀναγκαῖοι βασικοὶ κανόνες. Ἡ μόνη διαφορὰ ὅμως εἶνε ἡ ἑξῆς : Ἕνα τέτοιο κορίτσι πρέπει νὰ πλησιάζη ἕναν ἄνδρα ὄχι πειὰ σὰν κοριτσάκι, ἀλλὰ σὰν γυναῖκα. Νὰ τοῦ δείχνη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τριφερότητα τῆς γυναίκας, μὰ νὰ τοῦ χαμογελάη σὰν κορίτσι, δίχως ὡστόσο νὰ δημιουργῆ μιὰ δυσαρμονία μεταξὺ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς συμπεριφορᾶς της. Πρέπει ἀκόμα ἕνα τέτοιο κορίτσι νὰ μὴ προσέχη μόνον ἕνα ἄνδρα, ἀλλὰ ὅλους τοὺς πιθανοὺς «συζύγους» της, μέχρις ὅτου ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τῆς δείξει περισσότερη φιλία, συμπάθεια, ἀγάπη.

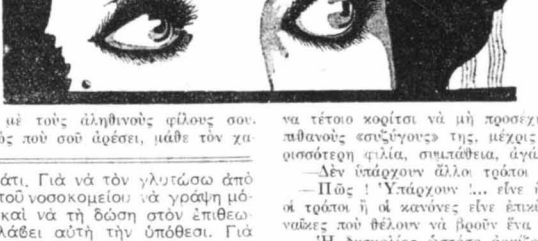

—Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι γιὰ νὰ βρῆ ἄνδρα ἕνα κορίτσι ;

—Πῶς ! Ὑπάρχουν !... εἶνε ἡ φιλαρέσκεια, ἡ γοητεία.... Μὰ αὐτοὶ οἱ τρόποι ἢ οἱ κανόνες εἶνε ἐπικίνδυνοι, κατάλληλοι γιὰ κεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ θέλουν νὰ βροῦν ἕνα φίλο κι' ὄχι ἕνα σύζυγο.

—Ἡ δυσκολίες ὡστόσο ἀρχίζουν πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴν ἔλλειψη «ὑποψηφίων»... παραπονέθηκε ἡ Ροζίνα.

—Δὲν λείπουν ὡστόσο ἡ γνωριμίες ! τῆς ἀπάντησα.

—Ἔ, λοιπόν, αὐτὲς ἡ γνωριμίες, αὐτοὶ οἱ φίλοι, γίνονται σιγὰ - σιγὰ ὑποψήφιοι σύζυγοι. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὶς ὥμορφες συγκεντρώσεις τῶν παληοῦ καιροῦ : στὶς βραδυνὲς συγκεντρώσεις πότε στὸ ἕνα σπίτι καὶ πότε στὸ ἄλλο, γιὰ λίγες εὐχάριστες ὧρες γύρω ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἢ τὰ τραπεζάκια τοῦ μπρίτζ. Ἔτσι κ' ἡ ἀπλὲς σχέσεις γίνονται φιλίες κι' ἔτσι δημιουργοῦνται καινούργιες σχέσεις. Ἕνας ἄνδρας ἔχει ἐμπιστοσύνη σ' ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ γνώρισε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι ἢ μέσα στὸ σπίτι του. Δισπιστεῖ ὡστόσο γιὰ ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ γνώρισε σ' ἕνα χοροδιδασκαλεῖο, ἀκόμη κι' ἂν τοῦ ἀρέσει, ἀκόμη κι' ἂν τὸ ἀγαπήσει. Ἡ συγκεντρώσεις ὅμως στὰ σπίτια εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος γιὰ νὰ βρῆ ἕνα κορίτσι ἕναν ἄγδρα.

—Κι' ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς ἕνα ὥμορφο σπίτι γιὰ νὰ δέχεται ;

—Οἱ φίλοι σας, ποὺ ἀνήκουν στὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξι μ' ἐσᾶς, μποροῦν νἄρθουν καὶ στὴν κουζίνα, ὅταν ἡ κουζίνα εἶνε σιγουρισμένη. Κι' ἐκεῖνοι πάλι ποὺ ἀνήκουν σὲ μιὰ ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι, μποροῦν νὰ δεχθοῦν θαυμάσια τὴν πρόσκλησί σας, δίχως νὰ νοιώσουν ὁλόλου πὼς μειώθηκαν. Ἡ κουζίνα ἑνὸς τίμιου σπιτιοῦ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο, μὰ κάπως ὕποπτο σαλόνι. Ἡ ζωὴ εἶνε εὔκολη ἢ δύσκολη, ὅπως τὴν βλέπουμε ἐμεῖς. Ροζίνα. Ξέρεις τὸ μεγάλο μυστικό ; Ἡ ζωὴ εἶμαστε ἐμεῖς !....

—Τί περίεργο ! ἔκανε ἡ φίλη μου, φορῶντας τὰ γαντια της. Ὅταν μπῆκα ἐδῶ μέσα εἶχα χάσει τὸ τίμιο μου. Κι' ὅμως τώρα εἶμαι εὐθυμη, εὐχαριστημένη. Λατρεύω πάλι τὴ ζωή !...

ΜΟΥΡΑ

στον νὰ μείνη ἕνα μῆνα στὸ κρεββάτι. Γιὰ νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι, ἔπεισα τὸ διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου νὰ γράψη μόνος του τὴν ἀπολογία τοῦ Μωρὶς καὶ νὰ τὴ δώση στὸν ἐπιθεωρητὴ Μπωμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Γιὰ νὰ δεχθῆ, ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ διηγηθῶ μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ ἄτυχου φίλου μου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου ποὺ ἦταν ἕνας ἀγαθὸς ἐπιστήμων, δέχτηκε τέλος νὰ γλυτώση τὸ φίλο μου καὶ νὰ σώση τὴν ἀξιοπρέπειά του. Ἔτσι παρέδωσε μόνος του στὸν ἀστυνομικὸ τὴν ἔγγραφο κατάθεσι τοῦ Μωρίς, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἦταν πολὺ σοβαρὴ ἡ κατάστασί του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποβληθῆ σὲ κανονικὴ ἀνάκρισι κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ παραμείνη πολὺ καιρὸ ἀκόμη στὸ κρεββάτι. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Μωρὶς ὑπέβαλε τὴν παραιτησί του, ἡ ὁποία κι' ἔγινε δεκτή. Ἔτσι, ὅταν μετὰ δυὸ μῆνες ἔγινε ἡ δίκη του, ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος κ' οἱ ἔνορκοι τὸν ἔκριναν ἐπιεικῶς καὶ τὸν ἀθώωσαν. Δὲν δικαζόταν, θλέπετε, ὁ δικαστικὸς Μωρὶς Ρενιέ, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ σέβεται τὸ ἀξίωμά του καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεται μὲ τὸν ὑπόκοσμο τῆς κοσμοπόλεως. Ἦταν ἕνας ἄγνωστος ποὺ εἶχε παρασυρθῆ σὲ μιὰ περιπέτεια καὶ τὴν ὁποία εἶχε πληρώσει πολὺ ἀκριβά.

Μὰ τί τὰ θέλετε, ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν καταραμένη νύχτα ποτὲ δὲν πρότεινα τοῦ Μωρὶς ν' ἀφήση τὶς ἐπαρχιώτικες συνήθειές του καὶ νὰ μ' ἀκολουθήση στὶς διασκεβάσεις μου. Φοβόμουν μήπως γίνω πάλι ἡ ἀφορμὴ κανενὸς θλιβεροῦ ἐπεισοδίου. Ὁ Μωρὶς ἦταν πάντοτε ὁ ἴδιος. Καὶ τώρα ποὺ κατοικοῦσε στὸ Παρίσι κ' εἶχε γίνει...παραγγελιοδόχος, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀποχωρίζεται τὴν ὀμπρέλλα του καὶ νὰ ντύνεται πάντα ἄκομψα καὶ δίχως καμμιὰ χάρι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἕνας ἐπαρχιώτης μὲ ὑπερβολικὴ εὐγένεια κ' ἱκανὸς νὰ θυσιάση τὴ ζωή του γιὰ νὰ ὑπερασπίση μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου! Ἦταν ἀδιόρθωτος!